

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Wspólnot Europejskich wniosła w dniu 23 marca 2006 r. skargę zmierzającą do stwierdzenia, że ustanawiając dekret Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 lipca 2003 r. zezwalający na odstępstwo od przepisów wspólnotowych dotyczących zamówień publicznych na dostawy, w odniesieniu do zakupu lekkich helikopterów dla policji i krajowej straży pożarnej na potrzeby policji i krajowej straży pożarnej przy braku wystąpienia przesłanek mogących uzasadnić to odstępstwo, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy Rady 93/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych na dostawy, a w szczególności art. 2 ust. 1 lit. b w związku z art. 6 oraz art. 9 tej dyrektywy.

Podczas dochodzenia w ramach innych postępowań dotyczących naruszeń Komisja dowiedziała się o istnieniu wspomnianego dekretu Ministra Spraw Wewnętrznych. Komisja twierdzi, że dekret ten pozostaje w sprzeczności z powołaną wyżej dyrektywą w sprawie zamówień publicznych na dostawy w zakresie w jakim nie wystąpiła żadna z przesłanek, które w świetle art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 93/36/EWG umożliwiają niestosowanie tej dyrektywy, tj. w przypadku zamówień na dostawy określanych jako objęte tajemnicą, w przypadku zamówień których realizacji muszą towarzyszyć szczególne środki bezpieczeństwa lub gdy wymaga tego ochrona podstawowych interesów bezpieczeństwa państwa.

(¹) Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich Republice Finlandii

(Sprawa C-159/06)

(2006/C 131/62)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: U. Wölker, F. Simonetti i K. Nyberg, działający w charakterze pełnomocników]

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, w odniesieniu do prowincji Åland, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia

27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (¹), a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 21 lipca 2004 r.

(¹) Dz.U. L 197, 21.7.2001, str. 30

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2006 r. — Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-160/06)

(2006/C 131/63)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: E. Montaguti i G. Zavvos, pełnomocnicy]

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2003/51/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, banków i innych instytucji finansowych oraz zakładów ubezpieczeń, a w każdym razie nie powiadamiając o tych środkach Komisji, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy,

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 stycznia 2005 r.

(¹) Dz.U. L 178 z 17.7.2003, str. 16.